

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

ען טשאט
נֶר סְפִוָּת
סְמִינָה פַּגְמָלָן מְסָכָה
וְפַזְבָּעָה מֵאַת כָּרְבָּן

Personal file is kept up to date.

למר גנוב שמקורו של ישמעאל. מה נט למוט סענותם של עזקב. על ידי מין צדעת יתמןן ותל' מדרון א' ו' יג' כהנא נזכר פרק מוסמך יתקבץ עבורי טווי לא קורות ומולתו פלו. מן נט מלודן צדעת נטה עכבר י"ד נא. כמו מל' מילוי נט פ"ג' צדעת צדעלן טבונן יתקבץ וכפנלו יתקבץ כו' מיל' דנא ה'יו לנטמנל י"ד דנא ולוקט צדעת דנא והי יטמןן ג' י"ד ה'ר' סיק ב' כפנלו י'ס' ז' צדועו לנטמנל ק' ג' מיל' דנא היה יתקבץ כמלה יטמןן ק' ס' ג' דנא: וזהיא היה עזקב בר. והייל מי' כי דנא ב' ק' ז' צדע' ז' צדע' ג'

שאלה זו רק קיימת [בזאת], ואלה הנקודות שפערת משבב ושבב תחין רוכב. מכאן שפערת שמי כנראה מושג שליט'ם וכאות שמה נאה וישראל הדין אלא שם ארבע עשר שמי דרבנן עבר לא הרוב לח' רוגיאן (ה) היה עקיב בבה עיר עיר פערת רוכב. מכאן שפערת שמי כנראה נקעה.

שנה-ה' שפָּרֶד אַבְּרָהָם אֲבָנִי הַלְּרָמִים יְהוּדָה לְאַתְּ בְּנֵי נְהָרָה
שְׁדָר עַצְמָתָן כְּנָסָה וְכָלָה לְאַרְבָּה נְדָרִים נְגָזָה שְׁעִירָם כְּבָבָה
וְשְׁבֻעָה וְהַגָּה וְבְּלָדָן רְאֵי מִיעּוֹשׁ דְּגָנָה נְגָזָה וְסָבָה שְׁבֻעָה
שְׁנָה-ה' שְׁפָּרֶד אַבְּרָהָם אֲבָנִי הַלְּרָמִים יְהוּדָה לְאַתְּ בְּנֵי נְהָרָה

רודה בבות עיר לא השיב לחסן סוף סוף בודה לנו עשרין שנים חזין אלא מישב דאשחיה באודרא הרהין שין הרהיא ייז אחים נודים ובאל לשבוט עיינשה שם שמונה עשר הדיש שנאמר יוייעקב בסע שכותה ווון ל בית ליקון: בבר מה לאחר יירדו של רביי סגד וחומם היה גבע מגן.

מכא קפין יאנק אנט פראט. אונט גאנט נון ומפונג וומפנד זעס צפמי זאמס גל ומפונג ורכזגנו עישה סכוה וביבה אל עיטה ששה הדשים והקריב וביהם :

הדרן עלך מנילה נקראת

הקורא את המגילות לסייע לא יאנַדְקוֹרָה לוּגִילֶס - יאנַק שמי סיס מאמין בכל לנו כטמפלר צפוני מערבי, יאנַק מפאת ענֵל חסיד סיס מופיע מומחה יאנַק דבון על ענֵב: מנגיא בשיטס ביר: יאנַק

גיטין מגן רלאי עיגנש עליה
דראגא אנטק שפערש מאכיזעל
ראחו עשרים שטאש שחש דרכו
הויליאט טרבר ארכו גלעדי

ברוחה ברכיה ובכתריה ובכתריהם בכהונות קדש דרכו יוס ותמגר קספס: ו' מיל צמך עיד הנבואה על הנזיר ועל הרפורטרא לא יאיא עד שדרהן בתוכה אשורה* על הצעיר וכדורו: נגמ' מהם אמר רבא אמר קרא

מלוכו הרקע מעד עשרה גאנַּטְּסָן זאָגְּלָה
לְקָנְזָן זאָסְּגָּה צְבָּעָן: אלָא שְׁמָן
בְּכָאָה בְּזִיקָּה אֶבְּרָהָה זְהָדָה
מִינָּה. זֶה דְּתַם נְעָמֵן לְפָאָה תְּלָלָה
בְּבָרְבָּרְמָן בְּדַרְתָּקָה אֲזָּבָּאָה
אֲזָּבָּאָה אֲזָּבָּאָה אֲזָּבָּאָה
אֲזָּבָּאָה אֲזָּבָּאָה אֲזָּבָּאָה

ונענו מלהט נארס נגע למלק מלכי יונתן האמור נאש סוכום ב' פרמקים עם מיתו בפרק חמ' גמ' גותם 16 מהר להר. ואנו כלנו אולג נעלם דרכם

הדרן עלי' מגילה נקראות

ד' דקורה. לדוגמה, כל שולחן בקוטר נמדד ב- 1 מ'. פריך וזה מוכיח קוטר כל עיגון של 1 מ' (פיזיון, גומלא"מ) מפה קוטר גוף מעט וספיק (בואהו) וחור וסוקה: היד בותחה או זורשה. ומוחך ק' קווילס נס כוונת גוף גוף לא. דהיינו צירם עלי' קוטר 1 מ'.

מגמה נצחית לנצח (במלון פְּרִיזי) שם ר' מבורך. וככיוון יהל' כל גזע וכינורו כמיורה כבחורה. נצקן רקעוט וויל' וכל נצקן מה' וכו' וויל'

הנורווגיה גן חינוך תרבותי ופיזיון בוגרים וילדים. גן חינוך תרבותי ופיזיון בוגרים וילדים. גן חינוך תרבותי ופיזיון בוגרים וילדים.

ידרנו עליך מגילה נקראת

דָּקָרָא. ללחונאות. כל דבר פון קוווטה נזכר לא. ורקן. פרך וויל מלחמת קרלוֹן כל בזען לא ייְהִי: סידָרָן. גַּמְלָאֵן מפרץ קוֹרְלָה מיט וסוק (וְסֶתֶת) וויל וויל: הד' בותחה או דודשה. ומוחון ק' קַרְלוֹן טן בזען נוּיְלָה דְּפָטוֹרָה וויל.

ממוריה שמש עד מבראו. כנס עתקען וחיקם חממה לו יי' היפכו ק מואלן זס יי' לול נפלטכ' הו הווים. נפער צוֹס צוֹלָה מיטמא נצחתיו נסנק ק למילען גל' קורי' שם הר' מבורך. כהאינו יהל' באל' האס וניכרמו כמייה ככבה. נסנק גראטה ולו' נסנק גראטה זס א' נסנק זס זס א' נסנק זס זס א'

הקרואת היא הדרישה של קורא מודר לארח בדורותיו הדרישות הנדרשות מהדורותיו. קוראו יוצר בדורותיו יוצרים מהדורותיו. קוראו יוצר בדורותיו יוצרים מהדורותיו.

ממקובל תלות כמו צנומץ גל פ' ג' מלהלום
ויש כטליה וכסם יטמלן: וגיריצה שדרות
כל מה שכתוב: ואין הער שלה
והיליאת כפ' ח' חלון לדינוטים סבבוסו: ו'

הנתקן מהתהווים מנו ותקדו וכלה פניו כי נא
לכודם מונוטטוטם היה מוקוויהם לה
פיטולם מילך כבדה וארס נלו' פיטול
לע' כבש נכוונה לירק כל נכוונה ממקורה ע'כ
דכני רצינו: דושמץ בה
הטרופר זבו'. כנד נטהזר וו צממן
ח'טם מכם ח'טם מכם נלה קלה ע'פ
כיניטור לטין לטין נבדור לקדמה ע'פ
עס פיקול נמקה פקוקים ע'ל:
וא הא מגילה ארבבה תפרידה זבו'. זט
ה'ג' ע'צ) ח'טם ר' מגילה
ז'קללה ספל ונקללה ה'ג' נקללה
בקפיה ספל מפרש גמומי פצקן פקளה
ז'קללה ה'ג' צפ'ל צל'ה חומי
ז'קללה פירקס סמי'ס
וכ'ל'ה ז'קללה כדרה.

צירכה (ב) שרטוט כתורה עצמה. ואין העור שלח ציריך לעבד (ל) לשמה. היהת כתובה על הנני או על עור שאינו מעובד או שכתבה עכו"ם או אפיקודוס פסולה: י' היו בה אותיות (מ) מטווששות או מקורעות. אם רישומן ניכר אפילו היו כתובה כשרה. ואם אין רישומן ניכר אם היה רוכח שלם כשרה. ואם לאו פסולה והקורה בה לא יצא. השmittת בה הסופר את אותיות או בפסוקים וקרוא הבודא את המגילק על פה יצא: יג' **במגילק** אריבכ שמקא הבודא כלמ' עד שייהנו כל ערבותין

בנוסף לדוח הכספי נטען כי בתקופה שלפני מלחמת העצמאות היה קיומם של כ-1,000 יהודים בעיר.

ה'ב משלנה

שׁוֹרֵר אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עַמּוֹדָיו כְּפָר יְסָה מְגִילָה
עֲשָׂוָה כְּמִקְנָה:

לגדות מירמנית

אפיקו כתוב אחר מרכיב ומפרש בוגרמא לא נערכה אלא לkerjaו של י"ד, ע"כ: [ו] עין בפרק וראשון הלכות הפלין, ע"כ: [ז] פ' ק' כבורי שלום ואמת מלמד שצורך שרטוט אכמייה של הורה עין בחילוכין הפלין פ'א, ע"כ: [ל] וכן פסק בעל ס"ה המשמו וזיל ונראה ראייתו מדרקינו במגילה הכתובת בין הכתובים ביחיד עכ'ל. אבל ביבינו שמהה וראם כתבו שצורך עיבוד לשמה מדראיתקס לאמתה של הורה לעניין שרטוט והוא הדין לעיכוד וחינוי האותיות והיקף גויל ושאר הדרכות לאלו ועינן בהגאה המתחלת בקוצר אשיב. ע"כ: [מ] מכאן

[ב] אלא דמנחא מגילה קמיה, ע"ש: [ד] כ"ב בירושלמי אין מרדקון טשטוטיתיה רבי יצחק בר אבא בר מהסיא רוב חננאל הוו יתבין קומי ב' חד אמר יהודים וחדר אמר יהודיות ולא חזר חד מנהו, ע"כ: [כתוב טיטו זיל ו'ם דוקא בטיעות כי dai השלחן והענין אחד אבל טשטוטה אחר לא שם כן לא קראה כתלה ע"ש, פ"כ]: [ט] ייחיר יווץ מגילה הכתובה בין הכותבים אפילו בעבור אי מהסרא או כייתה וודרת ואעוד הא אמר אם היה אחותיות מטבחות או מקורות ואפילו שם אין רישומו ניכר אם היה רובה שלם כשרה ואילו בס'ת הנ בפרק

ט'ז

"ב' ה", בד"א שחתובין בו, מגילה ר' יוחנן ב' דמןנה מגילה קמיה כו': אבל אם לא נקבעו, נא לאי תיבת לא (רבש"ט) ב'... לא נראה בפירוש עשו

71(EN) / 120

בית הבחירה

על

מסכת מגילה

לרבנו מנחם ב"ר שלמה לבית מאיר, המכונה המאייר

יצא לאור בפעם הרבשונה
עם פירוש המשניות להרמב"ם מתוך כתוב יד פארמא
מקורות ציוניים והערות
מאת
משה בראיר בנימין הרשלר

מהדורות שניות

אמ"ח, אחד מסעיפים תורתיים ספרותיים
הוצאת מכון התלמוד היהודי שלם
ירושלים תיז. תשכ"ה

היללה. ונראה לו
שאין לו מוגלה ש
גמינה קראתו אַ
במקומו³⁸², ומכל
בגמרא, והוא מפני
ולא יצא מעבודות
ונפל אלא בסיס שאו
כגון נס של מציריך
אבל בו עדרין עב
אף מי שאין בידו
וראשו נראה יותר
נכטנו לא רצח והוכח
משנכננו לא רצח נס
דווקא בענוד שהארץ
חוור להתרין הרראש
שם שאין ד
אין מראין³⁸³ מראו
בזום. ולא עוד :
ושיעשה צל בידך
ומוריד מלכות אַ
לדונו את בללה.
ראו לאדם ל
חכם משאר האומות
הכמי וכרוי מלמד ג
באומות העולם נקר:
[ט"ז נ"ב] לע
הבנייה, شبشبיל
שותיפ יעקב לי
ומויק ו, א וברבנו שי
שי תרדי' ג' והבאי
אמר טעם ממש דא
בתורה. מהו מה'ב
הביאו גם הטעם דק
שאין לו מגילה יאמור
הביאור הוא דכין
כל תקנות הלל בפו
שהאריך בשיטת בנו
משום דרביה יצאו בק
תבב סופר אויהה ס
כיא. 386 כיא
387 כ"כ בתודה צ
אבודרם ומהרייל וע
ועי' הגמ"י פ"ב, ז

דור, אמצעיה מלך, ואמצע נבי. ודרך צחות
אמרו³⁸⁴ בשכר צניעות שחתה ברוח זכותה ויצא
מןנה שאל, ובשכר צניעות שהיה בו בשאל
זהה ויצאה ממנו אסתר.

[י"א ע"ב] ולענין באירור זה שהקשׁו מכתבת
המלך, שמשמעו כשהתחיל למלוך. ואחר כך
אמר בשנות שלש, ופרשׁו במלת שבת
שנתישבה דעתו מחשבן נבוגות השבעים של
ירמיהו. וענין בכך טעה בלשائز ובמה טעה
הוא, ר' אלחנן, ושאר דברים הנמשכים
לעניןם אלו אין בהם עניין שהיה צורך לט
לענין פסק, אלא שכבר בארנו הכל יפה
בפירושנו.

לעולם ישפּיל אדם עצמו למלוד אף אצל
מי שקטן הימנו, אך העטרה אמרו³⁸⁵ וזה הוא
הקטן, הוא בקטנותו מתחלה ועד סופה כשם
שבקטנותו הקטין עצמו אצל מי שגדל ממנו
למלוד תורה, אך בגודלו היה מקטין עצמו אצל
מי שגדל היימנו בחכמה למלוד תורה.
[י"ג ע"א] כל הכהן בע"ז הרי הוא כמודה
בכל התורה כתלה, וכל המגדל יגשם ויתומה בתוך
ביתו הרי הוא לו כאלו ילן.

[י"ג ע"ב] כבר ידעת שמשנוכנס ניסו אין
מביאין קרבנות אלא מן השקלים החדשין, ולא
מאותם של אשתקה. ובאחד באדר היו נשמיין
על השקלים, כלוי' מכרזין עליהם בירושלם
ובשאר מקומות שבארץ ישראל. וכן היו נשמיין
על הכלאים, לומר שהו העם הולcin בgentos
ובכרים ובשדות ללקוט את הכלאים ולנקותם
ממה שצמח שם מן הכלאים. מפני שבאותו זמן
כבר גודלו הזרעים ודרשומ ניכר. וכבר בארנו
ענין זה בארכחה בראשון של שקלים³⁸⁶.

→ [י"ד ע"א] דבר ידוע הוא שאין אומר
הלל בפורים. אבל טעם מניעתו נחלקו עליו
בגמרא והוא שחד מהם אומר שקריאתנו זו

ועי' בתוס' זבחים י, ב וס"א כאן. 378 הרabi³⁷⁸
בhashgata בביה הבחירה שם דפסוק קריל בזבחים שם
וכה"ג בשבועות ט, א. 379 נב. ב. ועי' בתוס'.
ועי' משלים בבחיה שם היד וחיה שבינו פ"ג
סיג. ד. 380 בכ"פ' בטבעות: ומקדמת 381 כב"ג
כ"ג ועוז ולפנינו נסוף מאבותנו. 382 להלן
יג. ב. 383 יא. ג. 384 שקלים פ"א ה"א
ויבול ספריב.

לפנין בת יער חומה וגולין אחר התקף ותמה
שמימות יהושע בשעת כבוש הארץ. וכל שלא
הוקפה באותה שעה אע"פ שהוקפה אחר כן הרי
הוא כבתי החצרים. וכן אם הוקפה ביום ירושע
אע"פ שאין לה עכשו הרי היא מכופפת. כמו
שבארנו למלחה³⁷⁵. ולאחר מכן בטלה קדושת
הארץ לענין זה. שלא [נתקדשה לעתיה, אבל
קדושה שנייה נתקדשה] לעתיד לענין בת עיר
תימה³⁷⁶, ולענין כל הדברים כמו שבארנו

כבר בארנו לדעת שר מפרשים³⁷⁷ שאין
החוק בין ירושם ומקדש לשאר ארץ ישראל.
ואף ירושם ומקדש לא נתקדשה אלא לענין
אסור במותה, ומעטה אין מקריבין כשאין בית
וכו'. וגדולי המפרשים³⁷⁸ כתבו שאף בקדושה
שנייה לא נאמרה אלא לשאר ארץ ישראל. אבל
ירושם ומקדש ידוע היה עוזר שעתידין הם
להשתנות ולהתقدس בכבוד עולמי, והנכנס עכשו
לשני במקום שאין חומות מהמה שכתבנו בבי' מ
פרק הוותב³⁷⁹ בסוגיות מהצה לאכול וממחזע³⁸⁰
לקלות.

ונשלם באירור המשניות שבאו הנה על ידי
גנול אדר ראשון זדר שני, וחורה וגمرا
לאקסניה שללה לדודוש באגדות אשכנז. ונאמר
ביה קצת דברים שאנו צרכין לכתובן ואלו הן,
מדת החנויות משובחת עד מאד, ובננים משובחת
בבית חמייה זוכה וויזאי ממנה בנין הגנים
ותלמידי חכמים ראיים להיות מלכים או
גביאים. מנא לן מתמר, דכתיב ויחשבה לוזנה
בי' כסתה פניה, מושם דכסתה פניה, השבנה לוזנה
אלא משום דכסתה פניה בבית חמייה, רצונו
ללמר שזרותה מתנגנתה בצדיעות יתרה לא הכירת
עכשו ויצאו ממנה אמוץ ואמציה. ומסורת
בידיינו³⁸¹ אמוץ ואמציה אחין הוו. ושניהם מוזע

ס. ב. ואמנון האי מתן אליבא דריש בר' יוסי חולק
עליו ועי' נהיחס קו, ב מלוקת ר' ור' בזוה. ועי'
עד ברמביין וויטב"א שבוציא טה, א ור' שביעית
פ"ז מ"א. 374 שם הטיר. ועי' מני' סי' חק"א
סק"ב וחתס יו"ד סר רלי' בתשובתו לרבע"א ז"ל.
375 ג. ב. ועי' בתה. 376 ע"י רמב"ם הל' שמטה
ויבול ספריב. 377 ע"י תוס' כאן ומכות יי, א

אהיה ונתגלו הדבר וירדו ابوתינו מצרימין עשרה בני המן ושרת צריך לומר את כל נושא אחת, מפני שכלה יצאה נשמה נחתה אחת, לא עשה כן לא הפסיד. ואיזו של ויזוא צריך לעשותה אורכה בכתיבתה, להורות שכולם נחלו בבית אחת ובתבל אחד³⁸⁸, ויש מפרשיות שצורך להאריך בקירתה.

כל השירות כלן נעשות לבינה על גבי אריה, ואrich על גבי לבינה. ופירוש העניין, הוא שהאריה והלבינה שיוון באורך, אבל אין שווי ברוחב, שהאריה חזי לבינה, כמו שהתבהר בביבא בתרא³⁸⁹. והוא קורא הכתוב אריה, והחלק שתחתיו שהוא רחב כפלים הוא קורא לבינה, וכל השירות כתוב על גבי חלק וחולק ע"ג כתוב וזה אריה על גבי אריה. ר"ל ואת ואת וכו' לבינה על גבי לבינה והם שמות הבנים, ר"ל בראשיתה דלalon וכו', להורות שאין תקומה למפלתנו, טכל שהוא בדרך זה בוגיית התהנתן גופלים כולון³⁹⁰. ויש מפרשיות שהאריה חזי לבינה באורך, והוא כתוב ארוך הסומך שני ראשי על כתוב קצר שתחתיו מזה ומזה, והוא קורא לבינה, והוא כתוב קצר הוא קורא אוית. ואע"פ שאף שירות האינו היא בדרך זו כשירת בני המן לא דברו כאן אלא בשירה הנעשית על נס.

מגלה צדקה שרטוטו כאמורה של תורה ר"ל כגובה של תורה עצמה³⁹¹. אע"פ שערקה דברי נשים, והוא שאמרו בתלמוד המערב³⁹² משות

388 כייה ברבנוי הונתן, וברא"ש ובחד' הרין שבי ה' הפירושים, ובאותה לג' הביא כן בשם הלק"ט ואנות ואSTER, בר"ז חילק אפריש דבעי למיעבד את גודלה והסתכם לפ"י הב' וכיה בא"ח בשם הא"ה, ועי' טורה סי' תרצ"א. 389 ג. א. 390 זו שיטת רשאי כאן, והיש מפרשיות הוא שיטת ר' הובא בראכ"ת סי' תקמ"ח מכתם מודכי ור' גן, וח' הרין ת' הראי'ש האגיד הל פורים סי' אנ"ג האנודה טור ושללה"ב וכיה במחזור ויטרי עמדו 212 ושווית הרשב"א ס"ר תרע"ד. ובריא"ג משמע כריה וובשיה סתם כריש ז' 391CSI רשי' ואבל ר'ת בתוס' ייטן ה' ב' סותה י' ב' מנחות ל' ב' ב' מפרש כמותה ותלי בפלוגותא סי' ס"ת בעי שרטוט, ובראשונים האריכו בו, ועי' איז'ו ומבריע דל' דביוישלמי משמע כריש' וכי' בריש"ב ואבות' הוא' ש ועוד. 392 לנוינו ליהו ומסמך שכן גה

היללה. ונראה לי לטעם זה שם היה במקום שאין לו מגלה שקורא את החלל, שהרי לא מנעה קריאתו אלא מפני שקריית המגלה במקומו³⁹³. ומכל מקום טעם אחר נאמר בה בוגمرا, והוא מפני שעדיין עברי אתחوروש היו ולא יצאו מעבדות לחירותו ואין לשון עברי יי' נפאל אלא בסיס שאפשר לומר בו עברי יי' לדין, כגון נס של מצרים עברי יי' ולא עברי פרעתן, אבל בו עדיין עברי אתחوروש היה, ולטעם זה אף מי שאינו בידו מגלה אינו קורא את החלל, וראשון נראה יותר. ומ"מ מה שאמרו עד שלא נכנסו לארץ הוכשו כל הארץ לומד שירה משונכנסו לארץ נפסלו כל הארץ מלומר שירה. דוקא בעור שאר הארץ בקייםה, אבל מאחר שגלו חורי להתרון הראשוני.

כשם שאין דין דיני נפשות בלילה, כך אין מראין³⁹⁴ מדאות דמים של נדה בלילה אלא ביום. ולא עוד אלא שצורך לראות בחמה ושיעשת צל ביוון, כמו שיתבהר במקומו³⁹⁵, והמורד במלכות אין צריך דין ומעתה רשאין לדונו אף בלילה.

ראוי לאדם לכבד בדבריו כל חכם, אפילו חכם משאר האומות. אמרו חכמים ויאמרו לו חכמי וכו' מלמד שככל האומר דבר חכמה אפילו באומית העולם וקרוא חכם.

[ט"ז ע"ב] לעולם אל ישנה אדם [בננו] בין הבנים, שבשביל משקל שני סלעים מילת שהוסיף יעקב ליעוסף על שאר בניו קנוו בו

ומוק' ג' א וברבנו שם. 385 עי ברכ' יוסף או"ח סי' תרצ"ג ג' דביה דבורי רבנו וחלק עליו בין דרבא אמר טעמא משום דacky נבדי וכיה הלכה כרבא דגוא בתרא. מיהו במה"ב חור וכתוב וכיוון דביה' זרמב'ם היביר וט' הטעם זדראתה זו הלילא חור הדין זמי שאין לו מגילה יאמר הלל. ועי' שעת או"ח שם, שכ' דהבאור היה אידיון זדריאתתו זו הלילא לא נתונה כלל חקנת הלל בפורים. ועי' חותם ספר סי' קז'ב שהאריך בשיטת רבנו דא"כ בשיטת שאין קירוי המילוה משום דרביה יצאו בкриיאת הלל ועי' פרמבי' שם ושו'ת בתב' סוף או"ח סי' ק"מ ו阖עמך שאלה ריש' סי' כ"ג. 386 כייה בנדפס, אבל בכ"פ: רואין, סי' תרץ' סטי' בשם אבדורם ומהריל' ועי' ראביה' סי' תרכ' סטי' בשם ועי' הגמ"י פ"ב, ג' ובאנדרה כאן. ועי' אזהר

๙

סִפְרֵי אֹור הַחַיִם זָהָב.

ספר ראשון לציון

מרביו חיים בן עטר ז"ע
בעל אור החיים הכהן

על הש"ס

ביצה • תענית • מגילה
מו"ק • חגיגת

מהדורה מותקנת על פי דפוס ראשון
בתוספת מראי מקומות וציווגים

כיאורים קצריים להoir עיני הלומדים
אור לציון

ליקוט
מלואים לציון

השוואות והשלמות מכל ספרי רבינו המעשירים וממלאים דבריו,
וילקוט מקיף של העורות וביאורים מגווני הדורות בדבריו הכהן

פרק ג

דף ב' א ע"א

אם ייחד רשות מהתניתין הקורא את המגילה עומד או
לקראא לכתהלה יושב. פירוש רשי': אם רצה
עומד בר', ע"ב. לדבריו תחפרש תיבת
'הקורא' - דין הקורא, או הבא לקרות,
וכפי זה איפילו לכתהלה קורא יושב, וכא-
סלקא דעתך כיוון דкриיאתה זה הילולה',
כשם שהלל בעי מעומדי מגילה גם כן,

כא משמע [א]. וכן אמרו בירושלמי (פרק
ד הלכה א) איפילו לכתהלה קורא יושב.
והרמב"ם בפרק ב' מהלכות מגילה
(הלכה ז) כתוב ו"ל: קראה
עומד או יושב יצא ואיפילו בצדבו,
אבל לא יקרא בצדבו לכתהלה יושב
מן פני כבוד הצבור, ע"ב. והיה נראה
לומר דסובר הרמב"ם שלא אמרו

3 א/or לציוון 4

א. כמו שאמרו להלן יד, א. ב. במבואר בשוו"ע או"ח סימן חכבר סעיף ז.

3 מילואים לציוון 4

א ד"ה מנה"מ משום שנתקראת איגרת.
והנה בגמרה דרשוDKRIATH הتورה
בעמידה מרכזיב יזאתה פה עמוד
עמדי' בכיכול אף הקב"ה בעמידה, וביאר
בתוס' יוט' שהקורא את הتورה ומשמעה
הוא כדרך הקב"ה שהשמי ההוראה, ולפי
זה לא שייך טעם זה במגילה, ונראה דמשועה
פשיטה ליה לרכינו מגילה לא הויא ספר
תורה ולכן כתוב דלא הוצרך לאשמעין אלא
דא הוא כהלו. אולם בשלבי הלקט (סימן
קצתו) הביא מחשובות גאון דרא"ג דתנן
הקורא את המגילה עומד וירושב יצא,
מצוותה בעמידה, רגמرينן לה מספר תורה.

[א] כשם שהלל בעי מעומד מגילה גם כן,
כא משמע לו. בשליט הגברים
הביא לשון ריא"ז שלמד מכאן שהלל אין
צורך מעמידה, ונראה מדבריו שהטעם
להצורך עמידה בקריאת המגילה היינו
מןפני שмагילה נקראת הלל וכיסכורת רבינו.
אם נס במאיר פירוש שמה שאמרו במשנה
שאפשר לכתהלה לקרותה מושב הוא
משום שבספר תורה צריך לקרות מעומד,
כא משמע לו דב מגילה לא, וכן הוא
בתוספות יומם טוב. והטעם שאין צורך
לעומד בה ספר תורה כתבו הרמב"ן,
עליל יג, א ד"ה הוא דתנן וחבירת"א יט,

[ב] מימה שדקדק
ליישנא
אסור לישב איפיל
וכמו שדייק בל
(סימן תרצ') י

[ג] טעמו דהרבנן
משמע
רביינו הוצרך י
שלפנינו במשנה,
(כת") והרא"ש י
עומד וירושב יצא
דריעבד קתני י
סימן תרצ', אמו

יקרא בציבור לכתהילה הוא כדי לפרש מי רבותה בציבור דעתך לומר 'אפיו בציבור'.

וטעמו הרמב"ם ז"ל דפסק כן משום מהכי משמע 'הקורא' לשנה דודיעבד [ב]. ולא משמע לה לומר דעתמא דנקט לשנה דודיעבד הוא להקורא בציבור, DSTHM קתני בכל גונא. אלא דיש לנו לישב דברי הירושלמי:

גמורא קראה אחד קראווה כי יצא. אם קראווה קשה, לשנה דקרואה לשנה שניים יצאו והוא בודיעבד דודיעבד הוא אם כן לכתהילה היכי קריין. ועוד אפיו לכתהילה נמי לא דעתך לאשומין, דמאי חידותה דיעבד. וטעם שגמר אומר 'אבל לא

בירושלמי אפיו לכתהילה אלא ביחיד אבל בציבור לכתהילה לאין.

אלא דמה שדקך ובינו לומר 'קרא' לשנה דודיעבד [ב], גם אמר תיבת 'יצא', משמע דלכתהילה לא יקרא יושב ואפיו ביחיד. מכתב תיבת 'יצא' מקמי שיאמר יאפיו בציבור ולא אמר 'יצא' בציבור יצא, גם מה שאמיר יאפיו בתוספת ואין ולא אמר 'אפיו' שאו יהיה נשמע הענין מודף על זה הדרך: 'יצא אפיו בציבור', מוכח ודאי דיצא דקאמר דיעבד אפיו ביחיד. דלכתהילה קורא אותה מעומד, ומושך עוד לומר ואפיו בציבור יצא דעתך. וטעם שגמר אומר 'אבל לא

3) אורן לציוון 4

ג. כמו שפירש הלחם משנה בדברי המגיד משנה שהירושלמי אינו סותר לדברי הרמב"ם. ד. פירוש, ברצף אחד.

3) מילואים לציוון 4

דיבצא לאו דוקא ואפיו לכתהילה קאמר. [ויעוין במאירי שכחוב דלא גרסין 'יצא'].

[ד] קשה, לשנה דקרואה לשנה דודיעבד הוא אם כן לכתהילה היכי קרי. יעוני במאירי שיישב 'שמחו' שהוצרך להזכיר לשון דיעבד בקרואה שנים הסיב את הלשון אף לקרואה אחד, אף על פי שאין להזכיר לשון דיעבד בקריאת אחד שהורי הדרין כך הוא. והרשכ"א והר"ן כתבו שבכורת צריך לומר שלשון יצא שיר אף בדין לכתהילה. וראה עוד להלן במילואים. ואולי לכן הוסיף ובינו להקשוח קושיא ב' דלווא קושיא זו אפשר לדחות את הקושיא הרשונה בדברי הראשונים הנ"ל.

[ב] ממה שדקך ובינו לומר 'קרא' משמע לשנה דודיעבד. אבל לכתהילה אסור לישב אפיו ביחיד ודלא כהירושלמי, וכמו שדייק בלחם משנה בדברי הטור (סימן חוץ) שהרמב"ם אינו סובר כהירושלמי.

[ג] טעמו דהרטב"ס ז"ל דפסק כן משום הדבי משמע 'הקורא' לשנה דודיעבד. ובינו הוצרך לפרש היכי לפי הגידסה שלפנינו במשנה, אמן גירסת הר"ח והר"ף (כת"י) והרא"ש והר"ן 'הקורא את המגילה עומד יושב יצא', ולפי גירסת זו משמע דעתך קתני וכמו שכחוב הטור בראש סימן חוץ, אמן הרשב"א והר"ן כתבו

ספר

אַבְלָהָר אַשְׁדָּךְ

ככל שהוא והבראשית בשם ובטוטקים אשר הן ה אותי הצעיר אליז'ו
באנטו ורב הצעיר הטעות בטורה ויראה כנחת פלאני נפהלי הירין
שליטיא התוביק ברעוי יעא.

דו אַר שָׂא

בדפוס של ר' חיים קעלמער
ברחוב נאוואלייעס נומר 11

לפי: תרמ"ז שער:

ЭВЕНЪ ГОРДЬИЧъ

Сочинение Раввина Э. ГОРДЬИЧА.

В А Р И Ш В А .

въ Типографии и Фотографии Х. Кельтера по ул. кръгъ Новоместк. № 11.

1887.

A. 1985, Bandk. Henrich, b. 1863 or 4

(15)

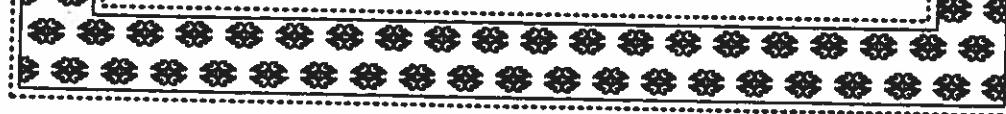
ספר מדרשת

אשר רחש לבי דברים טובים ונימוקים
שוי"ת וחדושים בענינים עמוקים בסוגיות הש"ס והפוסקים
וזה יצא ראשונה
רובה על עניינים מחלקי אורח חיים ויורה דעתה

מאתי
חנוך הענק א"י געש
מווילנא

* * *

סדר חדש בהידור רב
באותיות מרובעות מאירות עיגנים
טור שיבוץ תתיקונים וההשماتות וההוספות בגוף הספר
ובתוספת מפתחות לתיעלת הלומדים
בעיה"ק ירושלים ת"ז שנת תשס"ג לפ"ק

סימן כב

האחתstryנים וכו' מי ידעין אלא מצות קרייה ופרסומה ניסא, הרוי שיש ב מגילה שתי מצות הינו קרייה ופרסומה ניסא, וזה כמו שכתבנו:

ו^ג והנזה בדין מצות זכירת מה"ע כתוב החינוך ס"פ יצא שהגשים לא נצטו ע"ז משום שאין בנות מלחה ואין מצות על מצות מחיית עמלק ע"כ אין ג"כ במצות זכירה יע"ש, א"כ לפ"מ שכתבת שקריאת המגילה יש בה ג"כ משום מצות זכירה א"כ בנשים אף שמחוייבות במקרא מגילה הינו רק משום פרטם הנש משום שגם הן היו באותו הנש אבל מצות זכירה אין בהם, א"כ מתברר זהה היטיב דעת הבה"ג שאין נשים מחוייבות רק בשמיית המגילה והינו כיוון דעיקר חיובן הוא משום פרטם הנש א"כ די להם בשמייה בלבד שהוא הו פרטם, משא"כ האנשים מלבד מצות פרטם הנש חייבים ג"כ במצות זכירה, והוא חיוב קרייה, וממילא ניחא מה שאין נשים מוציאות אנשים לפי דעתו כיוון דבר וAINן יכולות להוציא אנשים שמחוייבין ג"כ במצות זכירה:

ו^ג ו^{יש} עוד להוסיף על טעם החינוך ש' שנשים אין במצות זכירה ומה"י מפני שאין בנות מלחה, לפמש"כ רשי"ו ל' במגילה (ג). ד"ה איש שאין זמן מלחה בלילה

ל^ג א) דעת הבה"ג הוא שנשים אין חייבות במקרא מגילה רק בשמיית המגילה וע"כ אין מוציאות אנשים וمبرכות על משמע מגילה, וכבר חקרו ורבים להבין טumo, והגראה לי בזה עפ"י מה דאיתא ב מגילה (יח.) קראה ע"פ לא יצא ומפרש טעמא משום גז"ש, כתיב כאן נזכרים ונעשה וכתיב הטעם כתוב זאת וכרכן בספר מה להלן בספר אף כאן בספר, ולכוארה ציריך טעמא אמריא לא נילף להיפך מקרה ذוכור את יום השבת לקדשו דההם ל"צ כלל בספר אף אם זכר ומקדש בע"פ יצא, אמנם הדבר פשוט משום דיליפין מדבר הדומה משום וקריאת המגילה מלבד פרטם הנש יש בה ג"כ משום זכירת מחיית עמלק וכמו שזכר הרמב"ם מזה ע"ת סוף פ' יצא, וע"כ הוא לומד מקרה דכתוב ואת זכרן בספר דמיידי במחיית עמלק, ושקריאת המגילה יש בה משום זכירת מחיית עמלק ג"כ מה הוא דלעיל (ו.). כתוב זאת מה שבתוב במגילה יע"ש שחכמים תקנו ג"כ קריית המגילה משום זכירת מחיית עמלק, מלבד פ' זכור, משום שהנס געשה ע"י מחיית עמלק. והרי אנו למדין מהו שקריאת המגילה יש בה שתי מצות, חדא משום פרטם הנש ועוד משום מצות זכירה שתקנוacha"ג לזכור ביום זה ע"י קרייה של המגילה משום מעשה שהוא. והוא ביאור דברי הגמ' שם (יח.) אטו אין

בנשים משום
כדייתא בספר
מלכים פ"א ה'
מוד"ט לחשוב א'
מרקב אחיך וכ'
מלך כמו שכ' ה'
הירושלמי על א'
ועוד מה עניין ז'
אשר למלך אין ז'
חוות מודיעות
אבל גרים וכ'
מלךים מ"מ נ'
ישראל וכאמו
שופטים שכ' ו'
הצבור כולם ע'
בענינים אלה
אולם בזיל פ'
הרמנים זיל פ'
כמו שכ' שם ב'
אנשים ונשים
ביהמ"ק בלילה
עשה שהו"ג ש'
ס"ל כסברת ז'
שהובן הוא ב'
אין מצות ז'

ו אולם בע'
דל
מוחייבות במו

לא משום מצות זכירה, ולפ"ז בלילה חיוב
קריאת האנשים והנשים שוה, דבשניהם אין
מצותה אלא משום פרסום הנס. מעתה בלילה
גם לדעת בה"ג נשים מוציאות אנשים שבוה
חיובן שוה. ולפ"ז יש לישב קושית התוס'
בערכין (ג). מהא אמרין שם הכל כשרין
לקירות המגילה לרבות הנשים ממשמע נשים
מוציאות אנשים ג"כ, דלהוציא נשים פשיטה,
ולפי האמור י"ל דמשנתנו דרבבה נשים
להוציא אונשים הוא בלילה, שבזה נשים דמיין
לאנשים, אבל ביום מצות אונשים הוא ג"כ
משום חיוב מצות זכירה נשים אין מוציאות
אנשים וכמו שתתבאר, וזה דעת בה"ג:

יעין (שמואל א' ל, י) ויכם דוד מהנשף עד
הערב ובברכות (ג) מפרש היינו
מצפרא ועד אורתא, יש להטעים זה לפ"ד
משום דמלחת דוד היה שם בעמלק שהיה
מלחמת מצה וע"כ כיוון ללחום בעמלק
מלחמת ה' ביום ולא בלילה שאין זמן מצותה
וכן"ל:

ו באמות נראה דשלש מצות שנזכרו
בג"י בכניסתם לאرض כדאיתא
בסנהדרין י"ט הקמת מלך מלחמת עמלק ובגין
בית הבחירה כולן אין נוהגות בנשים משום
שכל אלו מצות וחובות מדיניות שאין
מוטלות על הנשים, וכן נראה לי ראי' שהקמת
מלך אינה מוטלת על הנשים ואין מחובות
להשתדר בהקומו מהא דאיתא בברכות (טט).
אם לא אמר מלכות יצא שכן אינה בנשים
ועבדים, וזה ודאי אין הפרש שאין מלכות

משתחשן, וע"כ צוריך לומר שאין הכוונה
משום שאין רגילותות ללחום בלילה, חדא
דמצינו באברות ויחלק עליהם ליל הרים
בלילה ג"כ זמן מלחמה היא, ועוד מה טעונה
היא זו אם נשתהה במארב העיר גם בלילה
שהרי מלחמת יהושע היא מלחמת חובה ועוסק
במצותה פטור מן המצוה וע"כ פטורין היו
תמיד של ביה"ע, אלא ואדי דמה שכ' רשי'
שאין ומן מלחמה בלילה היינו שאין חיוב
לחום מלחמת מצה זו כי אין ומהן אלא ביום,
והיינו שהמלחמה הייתה כדי להחרים שבעה
עמים שהיומצוין עליה במצות החרם
תחרימים, ויש בו כמה פרטם ותנאים ידועים
כמו שכ' הרמב"ן בפ' שופטים, והר"ז כמו זיני
נפשות שאין דנים בלילה משום שנאמר והוקע
אותם כנגד השם כדאיתא בסנהדרין (נה),
וכיוון שאין חיוב מלחמה אלא ביום הר"ז מצו"י
שה"ג נשים פטורות מהן וע"כ אין ג"כ
במלחמות זכירה משום שאין בנות מלחמה
משום דהוי מצ"ע שהו"ג:

← ה ולפ"ד בטעם הבה"ג ולפ"ט שכתבנו
שאין ומן מלחמה בלילה ולפי
דברי החינוך מצות זכירה תל"י במצות
מלחמה, לפ"ז בלילה שאינו ומן מלחמה מצות
זכירה ג"כ אינה בלילה, מעתה גם קריאת
המגילה שמצוות ביום ובלילה כמו שאמר
ריב"ל (ד). חייב אדם לקרוא את המגילה
בלילה ולשנותה ביום, מ"מ יש בו הבדל בין
חיוב הימים ובין חיוב הלילה, ביום מצותה
ג"כ משום זכירת מחיות עמלק, אבל בלילה
אין מצות קריאתה אלא משום פרסום הנס אבל

חוּבָה קַשָּׁה מְגֻמָּן דִּסּוֹתָה (מד): אֲבֵל בְּמַלחְמָת
חוּבָה הַכָּל יַוְצָאֵן אֲפִי חַתֵּן מַחְדָּרוֹ וְכָלָה
מַחְוֹפֶתָה, הַרִּי שְׁגָם נְגָשִׁים נְצָטוּ עַל מַלחְמָת
חוּבָה שֶׁל יְהוֹשֻׁעַ וְהַוָּה לְמַלחְמָת עַמְלָק דָּמָ"שׁ,
וּשְׂוּמָ"מַ לְהַמָּ"ח שָׁעַמְדָה בָּזָה וְהַנִּיחָה בָּצְ"עַ:

→ **ולְדָעַתִּי** נְرָאָה לִיְשָׁבֵד דַעַת הַחִינּוֹק, דָודָאִי
אֵין הַנְּשִׁים בְּנוֹת מַלחְמָת
וּכְמַשׁ"כ, וְמֵה שְׁנַתְּחִיּוּ בְּמַלחְמָת הַחוּבָה הַיְנוּ
דוֹוקָא בְּמַלחְמָת יְהוֹשֻׁעַ שֶׁהָוָא לְכִבּוֹשׁ אֲיִי כְּמוֹ
שְׁפָרְשָׁיִי שֵׁם, וְהַיְנוּ מְשׁוּם שְׁכִבּוֹשׁ שְׁבָעָה
עַמְמִים מִלְבָד מִצּוֹת דְּהַרְמָם תְּחִרְמָם יִשְׁכַּחַ
גַּיְכָמְצּוֹת יִשְׁבַּת אֲיִי שֶׁהָיָא מַצְ"ע דָאוּרִיתָא,
בְּמוֹשָׁבָ' הַרְמָבָ"ן בְּסֶפֶר הַמִּצּוֹות וּבְפִי עַהְתָּפָ'
מַסְעִי, וּבָזָה גַּם נְשִׁים חִיּוּבָתָם שְׁנָוָגָת
בְּכָל עַת וּבְכָל זָמָן וּכְדָמָוכָה בְּסֶופֶת כְּתוּבָת (קָיָ):
הַכָּל מַעֲלֵן לְאֲיִי וְאֵין הַכָּל מַזְכִּיאֵן אֶחָד
הַנְּשִׁים וְאֶחָד הַאֲנָשִׁים, הַרִּי שְׁגָם נְשִׁים
מַחְוֹיְבָתָם בְּמִצּוֹת יִשְׁבַּת אֲיִי וּעֲיָכָן יַוְצָאֵת
לְכִבּוֹשׁ יְהוֹשֻׁעַ לְסִיעַ בְּכִבּוֹשׁ אֲיִי וְלִשְׁבַּת בָּהּ,
וּקְצָת מַוְכִּית כָּן לְשׁוֹן הַשְׁ"ס בְּסֶוטָה מַלחְמָת
יְהוֹשֻׁעַ לְכִבּוֹשׁ דָהּ הַחוּבָה דְלְכָאָרוֹה מֵהָרֵךְ
לְטַעַם דְלְכִבּוֹשׁ תִּפְפּוֹק לִיהְיָה מְשׁוּם הַחְרָם
תְּחִרְמָם, אֲיִזְרָם וְהַאֲנָשָׁם נְצָטוּ נְשִׁים כָּלְלָה
וּרְקָמָטָעָם כִּבּוֹשׁ, אֲבֵל מִצְדָּה הַמַּלחְמָה עַצְמָה
וּמִצּוֹת הַחְרָם תְּחִרְמָם לְאֵהיו מַצְוָיִן, וּלְפָ"זּ
גּוֹחִים דְּבָרֵי הַחִינּוֹק דְבְּמַלחְמָת עַמְלָק שְׁאֵין בָּהּ
מְשׁוּם כִּבּוֹשׁ וּיִשְׁבַּת אֲיִי שְׁהָרִי אַרְץ עַמְלָק לֹא
הִיְתָה מוֹעֵמָן וְאֵינהַ בְּכָל אֲיִי הַנְּשִׁים לֹא
מִצּוֹת עַלְיהָ. וְעַיִן בְּהַשְׁגּוֹת הַרְמָבָ"ן עַל סָ'
הַמִּצּוֹת בְּמִצּוֹת שְׁהָוָסִיף וְתִמְצָא שָׁבָ' כָּן לְדִיקָה
מַלְשָׁן גַּמָּן:

בְּנָשִׁים מְשׁוּם שְׁאֵין מַקְמִין אֲשָׁה לְמַלְךָ,
כְּדָאיָתָא בְּסֶפֶרְיִ וְפְסָקָה הַרְמָבָ"ם זַיְל בָּהּ
מְלָכִים פְ"א הַהָּ דְמָלָךְ וְלֹא מַלְכָה, שָׁא"כ
מַה"ט לְחַשּׁוֹב גַּבְ' שְׁכָן אֵינהַ בְּגָרִים כְּדָכְתִּיב
מַקְרָב אֲחִיךְ וְכָמוֹ כָּן כְּהַנִּים אֲסֹר לְהַקְּמִין מִהְן
מַלְךָ כָּמוֹ שָׁבָ' הַרְמָבָ"ן בְּפִי עַהְתָּפָ' וַיַּחַי בְּשָׁמָן
הַיְּרוּשָׁלָמִי עַל הַכְּתָבוֹב לֹא יִסּוֹר שְׁבָט מִיהוּדָה,
וְעוֹד מָה עֲנֵין זוֹ לֹהֶה וְכֵי מְשׁוּם שְׁאֵין מַקְמִין
אֲשָׁה לְמַלְךָ אֵין לה לְהַתְּפִלָּל עַל מַלְכָת בִּיְ"ד,
אֲיִזְרָה שְׁהַכּוֹנָה בְּרוֹרָה שְׁכָן אֵינהַ בְּמִצּוֹת הַקְּמָת
מַלְךָ, וּעֲיָכָן דְוָוקָא נְקַט נְשִׁים וּעֲבָדִים שָׁבָ'זָן
חוּבָות מִדְּנִינוֹת שְׁאֵין הַנְּשִׁים מִצּוֹת עַלְיָהָם,
אֲבֵל גָּרִים וּכְהַנִּים אֲפִי שְׁאֵין מַקְמִין מִהְם
מְלָכִים מַמְּמָה מַהְוִיבֵין הָם בְּהַקְּמָת מַלְךָ עַל
יִשְׂרָאֵל וְכָאָמָר. וּשְׂוּמָ"מַ כָּן גַּבְ' בְּחִינּוֹק פָּ'
שׁוּפְטִים שָׁבָ' וְזֹאת מִן הַמִּצּוֹות הַמוֹטָלָת עַל
הַזְּבֹרֶר כָּלָם עַל הַוּרִים כִּי לְהָם יִאָוֶת לְעַשְׂתָה
בְּעַנְיִנִים אֶלָּה עַכְ"ל, הַרִּי מַבָּאָר כָּמוֹ שָׁבָ'/
אָוָלָם בְּמִצּוֹת בְּנִין בֵּית הַבְּחִירָה נְרָאָה מְדָרְבִּי
הַרְמָבָ"ם זַיְל פָּאָ מהָ בִּיהְיָה שְׁנָשִׁים חִיּוּבָת
כָּמוֹ שָׁבָ' שֵׁם בְּהַיְ"בָ וְהַכָּל הַיְּבִין לְבִנּוֹת וּלְסָעֵד
אֲנָשִׁים וּנְשִׁים וּכוֹ/ וְלְכָאָוָר צָעָה אֲיִזְרָה אֲיִזְרָה
בִּיהְמָ"ק בְּלִילָה כָּמוֹ שָׁבָ' שֵׁם, אֲיִזְרָה הוּלְלָמִצּוֹת
עָשָׂה שְׁהָזָגָן שְׁנָשִׁים פְּטוֹרוֹת, וְצַל שְׁהַרְמָבָ"ם
סָל כְּסֶבֶת הַטּוֹרָא בְּמִגְּלָה שְׁמִצּוֹת אֲלֹו
שְׁהַיְּבֹון הָוָא בְּכָל עַת אֲלָא שְׁקִיּוֹן הָוָא בְּיּוֹם
אֲיִזְרָה מִצּוֹת שְׁהָזָגָן, שְׁלָא כְּדָעַת הַתּוֹסָ'
בְּקָדוֹשִׁין (וכְּט.):

← **אָוָלָם** - בעיקר דְּבָרֵי הַחִינּוֹק שְׁכָתֵב דְּגָשִׁים
דְּלָאוֹ בְּנוֹת מַלחְמָת נִינָהוּ אַיִן
מַחְוֹיְבָת בְּמִחְיָה עַמְלָק אֲפִי שֶׁהָיָה מַלחְמָת

לִילָה חִיּוֹב
צְנִים אִין
תָה בְּלִילָה
שִׁים שְׁבוֹה
יִתְהָוָס
בְּלִכְשָׁרִין
בְּעַדְגָּשִׁים
בְּפִשְׁטָא,
בְּהַנִּים
בְּדָמִין
הָוָא גַּבְ'
מַזְכִּיאָת
בְּהַגְּנִים
בְּשִׁפְעָד
בְּהַיְנוּ
בְּלִפְדָ'
בְּשְׁוֹרִיא
בְּעַמְלָק
מַזְוֹתָה
שְׁנָצְטוֹ
דְּאיָתָא
קְוָנִין
מְשׁוּום
שְׁאַיִן
הַקְּמָת
זְדִיבָת
בְּמַטָּה
בְּנִשִּׁים
בְּלִכְוֹת

שוה בזה, היזא מ
האחרונים אם נשים
תלו בחלוקת הרמן

ט) עוד אפשר לי כי
נשים מוציאי
בגמ' ר' יוחנן דעת רנו
הכל בפורים מושם שי
שבמוציאו קריית המ

א) הפמ"ג בפתח
ל"ר"מ
נוהג בחיי וועלך וא"כ
בשר מחיים ולאכול
עשה שא"ז, ובאמת
וד"מ יליף לה מהא
ומצאןך א"כ מוכח
ליתא בחיי ובעופ, ומ
כיוון דר"מ ס"ל דיש
דנפיקליה מהყיקיש
והועלך או מקרא דכא
נמי למוד דמה בהמו
בח"י ובעופ, אין זה
מכח הקיש זה دائיכא
דווקא עשה שא"ז לב
וכמ"ש התוס' בזבחין
אלא ע"כ אף דווקע
דלא נכתב בקרא לא

משמעותה לקיים מצות י"א"י ממש שוגם
אם תעללה לא תקיים מצות י"א"י ממש שאין
לה קרקע. אבל תלמידה דיין ס"ל כר"ל דא"ל
ק"פ לאו כקה"ג דמי, והכי קיימ"ל כמו שפסוק
רבא ביבמות (לו), ע"כ גם היא יכולה לקיים
מצות י"א"י אף אם יש לה בעל וע"כ גם היא
 יכולה לכופו:

ט) נחוזר לעניינו דליי דעת החינוך
שהנשים אין מחויבות במצוות
זכירה של מהיות עמלק, ממש שאין בנות
מלחמה ולא נצטו במצוות מהיות עמלק א"ש
דעת הבה"ג שאין הנשים מוציאות אنسחים
במקרא מגילה, וכמו שנית:

אולם דעת הרמב"ם ז"ל בפ"א מה' מגילה
ה"ב שנשים מוציאות אنسחים במקרא
מגילה וכן שכ' ה"מ שם, ולפמ"כ'
הרמב"ם ז"ל לטעמה אויל, שבפה"מ סוטף פ'
משוח מלחמה כתוב וזה: אין מחלוקת ביןיהם
שמלחמת שבעה עממין ומלחמת חובה
יעו"ש, הרי מפורש דעתו ז"ל שגם מלחמת
עמלק היא בכלל מלחמת חובה שע"י טנו
במשנתנו שם שכלה יוצאה מהופטה, ולטעמה
אויל שאינו מונה מצות י"א"י למץ"ע, וע"כ
ס"ל דהטעם שלמלחמת חובה הכל יוצאיין הוא
משמעות מלחמה ולא מטעם כבוש א"י
ולדייה גם הנשים נצטו במלחמת חובה וגם
מלחמת עמלק בכלל, וכיון שיש"ל שהנשים
נצטו במלחמת עמלק נצטו ג"כ בזירה של
מח"ע, וע"כ ס"ל שנשים מוציאות אנסחים
במקרא מגילה ממש שחויב הנשים והאנשיים

ט) ובסיומה דמס' כתובות אמרתי לבאר
בזה ע"ד הפלפול מחלוקת
הబבלי והירושלמי שם, דבבבלי אמרינן שם
שכשם שהוא כופה אותה לעלות לא"יvr כה היא
יכול לכופה לכופו, אולם שם בירושלמי איתא שהוא
יכול לכופה לעלות לא"יvr אבל היא אינה יכולה
לכופו, ויעי" ש שם ברא"ש בשם מורה"ם
מורוטנבורג מש"כ ליישב סתרה זו, אולם
הטור בס"י ע"ה מהא"ע עמד על זה שעדין
קשה מ"ש הוא מהיא:

ואמרתי דודאי מצות יושב א"י נהגת
בנשים כבאנשים אבל מצוה זו
אינה מתקימת בישיבה בלבד, כי אם ג"כ
בקניין קרקע בא"י, וכదמפורש בקרא וירשותם
אותה וישבתם בה שעריך ירושה וישיבה
ובחווא מנייהו אין המצוה מתקימת, ולפ"ז
באשה שיש לה בעל שמה שקنته אשה קנה
בעל, אף אם יש לה קרקע של נכסי מלוג
איינה יכולה לקיים מצות י"א"י למ"ד ק"פ בקנין
הגוף דמי א"כ הקרקע שלו ולא שלה, וכמו
דאיתא בב"ק (ג). עבדי נכסי מלוג יוצאיין בשן
ועין לאיש אבל לא לאשה, וכגירות התוס'
שם, הרי שמלחמת קניין פירות שיש להבעל
חשיבות שלו ולא שלה. אבל למ"ד ק"פ לאו
כה"ג דמי היו שפיר של האשה, ואף בשיש
לה בעל יכולה לקיים מצות יושב א"י:

ולפ"ז א"ש ומכוארת דעת הירושלמי שהוא
יכול לכופה אבל לא היא, ממש
דסתם ירושלמי הוא ר' יוחנן ודיו"ח אל ק"פ
כה"ג דמי, וע"כ ס"ל שאין היא יכולה לכופו

קריאת ההלל, ובHAL נשים פטורות, וע"כ אין נשים מוציאות אנשים המחויבין בקריאת ההלל שיזכרן ע"י קריית המגילה, ולפ"ז אף לדעת הבה"ג אין זה אלא בקריאת היום, אבל בקריאת המגילה בלילה שאו אין חיוב קריית ההלל שחייב ההלל אינו אלא ביום כדילפין במגילה שם וקריאת המגילה בלילה אינה אלא משום פרסום ניסא, בזה נשים מוציאות אנים שהיובן או שהוא:

שהוא בזה, היוצא מדברינו שהוא שנותפקו
האחרונים אם נשים חייבות בקריאת פ' זכור
תליי במחולקת הרמב"ם והרב"ג וכמו שות'

ט) עוד אפשר לי לומר בטעם הבה"ג שאין נשים מוציאות אנשיהם לפ"מ דאיתא בגמ' (ר' יד) דעת רגבי' דמשו"ה אין אמרין הילל בפורים משום שקרירתה היינו הילל, הרי שבמצאות קריית המגילה נכללת ג"כ מצות

סימן כג

1

שחיטה שם הلم"מ או לעניין שחיתה
מטהרתה מיידי נבללה דילוף ר"מ שם בזובחים
מכה הקיש זה, אבל דבר שנאמר בהאי קרא
גופא ופרט דוחוקא בקר וצאן למעט ח' ועופ
איך נלמד ממנה גם לעניין עוף, ואם אבמה"ח
שנאמר סתמא ואעפ"כ מודסיכה תורה לקרו
דוובחת אמרין דוחוקא בקר וצאן, א"כ ק"ז
האי קרא דוובחת גופיה ודראי לא נאמר לעניין
ח' ועוף, וקושית הפרמי"ג במקומה עומדת
ושאלתו עצומה:

או הפמ"ג בפתחה להל' שחיטה הקשה לר"מ דס"ל דאבהמה"ח אינו גורג בח' ועופ' וא"כ ייה' מותר לר"מ לתלוות בשער מה חיים ולאכול לדעת ריצב"א דליך עשה שא"ז, ובאמת הקושיא היא לבו"ע כיוון דר"מ יילך לה מהא דכתיב וובחת מבקרך ומצאנך א"כ מוכחה לדלדיי' גם עשה שא"ז ליתא בח' ובעופ', ומה שרצה חכם אחד לומר כיון דר"מ ס"ל דיש שחיטה לעוף מה"ת ע"כ דנפיך ליה מהיקשא דזאת תורה הבהיר והעופ או מקרה דכאשר צויתך, א"כ לעניין זה נמי ילמוד דמה בהמה אייכא עשה שא"ז הג"מ בבח' ובעופ', אין זה כלום, דא"כ ילמוד נמי ממכח היקש זה דאייכא גם לאו דאבהמה"ח ומ"ש דודוקא עשה שא"ז בלבד והוא אין היקש למזהה כמכמ"ש התוס' בזוחמים (טט): ד"ה וכי יע"ט, אלא ע"כ אף דהוקש עופ' לבהמה היינו דמה שלא נכתב בקרא להדייא להיפר, והיינו דיני

ולילא דמסתפינה היתי אומר דבר חדש
וזוא, מצינו בחולין (קכח) דילפין
דבר מן חיי מטמא מקרא דוכי ימות מן
הבהמה, הרי גם אבר הנתלש מן الحي ג"כ
חשיבות מת דהוא כבר מת הוא ואין לו עוד
חיות, אלא דשם אמרין עוד דבר הפורש
מאמה"ח אינו מטמא משום דברינו דומיא
דמיתה שאינה עיטה חליפין, והיינו משום
דכתיב וכי ימות מן הבהמה דבעינן שמקצת

סָגָם
צָאֵן
אַל
סְכָם
בִּזְמָם
בְּדִיא

卷之三

שִׁיבַת צְיָהָן

מאת הרב הנאון הגדול המפורסם מוהר"ד שמואל סג"ל לנדא וצ"ל, שהיה אברך"ק
פראג אחרי פטירת אביו הרב הנאון מו"ה יחזקאל סג"ל לנדא וצ"ל

הנודע ביהودה ובישראל נдол שמו כמספריו היקרים
ספר שאלות ותשובות נודע ביהودה מהדורא קמא ומהדורא תניינה, וספר ציון לנפש
חיה, וספר דגול מרובה.

התשובות אשר השיב לשואליו רבר ה' זו תורה הלכה למעשה, ולרוב יפלפל ויבאר מה שנשנה בתשובות
nidu biyouda kma v'taniya. Vehcal ha'mashr acher um ha'tshuvot shabspri nidu biyouda m'mar abvo ha'nau
v'zal.

וקרא שם הספר **שִׁיבַת צְיָהָן**, ר"ת שמואל בן יחזקאל, ציון עולה במספר יחזקאל, הוא מר אביו וצ"ל, אשר ממננו
למר רובי תורה, וממעין חכמו נובעים נס אלה הדברים, והתורה מהורת על אכסניה שלה.

ויצא לאור עתה מחדש בהידור רב בעריכה מחודשת באותיות מאירות עינים וככטב
מרוחות, עם מפתח קצר בראש הספר למצוא נקל את השו"ת המבוקש אשר עד עתה לא
וכינו לה כאשר לא נדפס רק המפתח הארוך בסוף הספר, וכמו כן הרפנסו המפתח גם
בפניהם הספר בראש כל סימן וסימן, - נס הוספנו ליקוטים מספר חזון איש באיזו
מקומות שמצאו שדן בדברי השיבת ציון.

עה"ק ירושלים תוכ"ב

שנת תשנ"ח לפ"ק

בדצרי בכ"מ הנק' ובדצרי הרכ' יד מלוחכי נוכנים וגזרים. וולם זה אין כדי מענה לחדך מפני טרדיומי. ומלותם קפפני נודע כי הודה קמל ומסדרו של מנינע מכך דרכ' לכבוד מעלמו ונכח סגנון ציודה קמל אין כדי כי להסkeptical להגדיר ענויי מה מאכ"ז מטהדרו של מנינע ידי נוכניה לפולום חדק לנכוד מעלמו לנמנחה, מה ימחול ויזענני גהדרעם מפלורט. כ"ז ידיו שטרוד וגד"ק. רק' סומו נסגן' ננדל.

סימן כב

מי שאין לו מגילה בפורים אם יקרא הילל

7. תשובה לכבוד הרב המאהה"ג צנא מלא ספרא מוויה
בצלאל ראנשבורג גז'

אמנם הרבה טוויות הן ספיר קולמר דמגילה וקוגהיל
עדכני למקיק נומר הלא על נס ומפעה ממומן

אלוינו יכול ל��ות למגילה יומר הלא נלי ברכה, ולכבודו כמג מעתמו לאוכם כדעת הרמב"ס דפקן כר"ג מה שרגל קודם כתלה ממה שלטה להר טוויי חן למקומ מגילה שהציגו כרייה ממקמת פקחים דג' קי"ז ע"ה דקההמר הלא ומי יתנו ויתמך אם כמו חנויות ר' אל המר מזק ויטולן חמור צבעה שעמדו על כס ר' אל המר ישות ויטולן חמור עצםדו עלייס מלכי ול"י חמור ישות ויטולן חמור דצורה ודרך חמור, לר' אל המר מילדי חניהם מיטול וועוריה חמור, ולר' אל היגלי חמר מלדי ווקמל חמור צבעה שעמדו עלייס קמן הרשת, וחכמים חמור נגייס מקנו לאס ליטולן שיטמלו הלא על כל פרק ולפרק ועל כל גרה ונישת כל חוויה על יטולן ולכאנגולין שיטמלו מותן על ג hollowן. וכמג קיל טורי חן נמקמת מגילה דרכ' סוגיהם דמקמת מגילה ומקמת עריכין שאקסה נפויים הלא נמי נימן חילן היגי דמקמים נמקמת פקחים הנ"ל ע"ס נספר טורי חן, ולפ"ז כמג מעלהו לטעתה דרכם לדם חמריין הלא נפויים מזוס דמקמי עכדי דלהמזרות חן, קesse הלא צבולים נמקמת פקחים חיך חמור חניהם מיטול וועוריה ג' ע' נמקמת מזס דרכ' סוגיהם מיטול וועוריה הלא צבעה שעמדו עלייס נזוכנן וכן ר' אל היגלי חיך חמור מלדי ווקמל הלא צבעה שעמדו עלייס חכמי עכדי נזוכנן הארבעה הלא חניהם מיטול וועוריה חכמי עכדי נזוכנן סיון וכן מלדי ווקמל חכמי עכדי דלהמזרות כי וע' כ' ה' ל' דרכם חילן היגי דמקמים סוגיהם מזס ולכך ניקט הרמב"ס טעםם דר' ג' שאות מקצת יומל לחילן דוכלו מני נמי נמי פקחים הנ"ל ע"כ דרכי כבוד מתעלסו.

הנה קוסט צה"צ על עיקר קדין מומכה עם כבוד
מעלתו על סוף דבריו שיכתב דמ"ס כך נקבע
ברמג"ס ניעקך כדורי ר"ג הוויל וונעניא דר"ג חואל
הליינט דכולו מנהל נמק פקחים בג"ל משל"כ טעם מה
דרבנה לנו מהיון הליינט דרלהצ"ע ולרי הגליל שמלמו
סאניהם מישקל וועוריה ומלדי ומקמר חומרו שלא גננות
זכל מה שחיות הילדי עבדי דנווכדליך ועבדי הפסנורות.
הוואגי ילי, מי מה עלי נר לצע כמותו מה יהמר דנד
זה ויסמעו מהו מה שפיו מדבר וויס זה הול פוצע
געני מעלהו דרלהצ"ע ור"י הגליל נמקה פקחים
בודאי ס"ל דלן דיבוקין לומר שלאו עבדי זה ולו עבדי
הפסנורות וזה רטהיס לומר שלאו מה צעה שחיות גננות
מה פליג רגע על צני מגלים נמקום שלון לנו קיוע
צמנויות מהריס פליגי על רלהצ"ע ורכז יוקי הגליל
בקדילו ז. ולמה מיגעיה לפניות רצ"י סס נמקכת
פקחים למפרץ לכל הא מנהל לנו פליגי כלל וכל מה
מושקף לדברי חיינו בסגס אלה חומרו הלא ומלה חומר מלה
ומלה חומר מלה ולמה פליגי מה כל האמנויות סס קניילו

נמייס וקורטייםect'ם דכפוריים נמי ליום הלאן כל זה
חוציאו הילגנו למכמים גמתקם פקחים הנ"ל טהלהלו
ונגייס צבאס מקנו ליטרלן שיקיו הוורליס הומו על כל
פרק ופרק ועל כל נלה וורה סלה מזוח עלייט
ולכתנעהלן הוורליס הומו על גולמן, הלאן לויידן מנחי
קס (פ"י הארבע'ס נ"ה חמור הלאן בכל גנטיס שגען
ליטרלן מדור לדוד לדר"ה נ"ה חמור הלאן מסה ויסטראן
צבאס שעמדו על כס ודר"י נ"ה חמור הלאן כי חס צימי
ויקוטע, וללהן"ע נ"ה חמור רק פניא מישן וועויאס
ויליאג'ג נ"ה חמור כי חס מלדי ווקמאל פרי דק"ל
לכו לא חנוי דלא נלהן לקוצע לדורות נמיוג לומר
הלאן. רק טאגוניג'ה חילג'ה לאיג'ה דמכמים קס גנטקים
דקדרי דינגייס מקנו לומר הלאן לדורות על כל גרה
שלאן חנוי וכו' ספייל קהמר לומר הלאן צבאניל נס
ווגולא ממות למשיס ושפיר פריך קהמר לומר נפוליים לימת הלאן וע'ז'
מהרכן ר'ג'ן קרייתן וו אלילן דת'מת סיה ר'מי' לומר
הלאן נפוריים דהה הלאה כהממים גמתקם פקחים
לנג'יזיס מקנו לדורות לומר הלאן על כל גרה וורה צאניל
חנוי וכו' ר'ם קס גמא' פקחים דר'י חמל צמויהן
פקק כהממים ע'ס דר' קי'ז ע'ה ורונ' מהרכן דמה
דטמלו כהמיס צנג'יזיס מקנו לדורות לומר הלאן על
מוצע וגורולא ממות נמייס צוון קס חיין מצוענדיס
דטמלו כהס מצוענדין נ"ה צייר צהו הלאן עכדי כ'
הלאן כהס מצוענדין נ"ה צייר צהו הלאן עכדי כ'
דטמלו עכדי מצוענדיס כט. צויהן מכל הנ"ל דטפלו גמיה
דטמלו גמתקם פקחים חיין הכרע זין טעם דר'י נ'צין
טעמיה דר'ג' ודר'י צניאס כלחד טויס נ'כו לאו מנחי

והנה מושגון נעל ברכי יוסק מaddr לסקלייע כרנו^ה
נעל רכ נחמן וכמג לפִי גירעם טרי"ג ווילט"ס
דרקי גלען מהקיף לא רכעל וכין דטהר צדרן.
המקפהול ולע' ליטיגיא עלה ודחי דהלאה כרנו^ה.
ולענ"ד החר נתקים עפלו לאגנון נעל ברכי יוסק להין
מהה קכלעה דלטס ריה מהקפהול דרכו מכמ סטירה
מהמשה לו מגוריימל וסיא נדריך יסוכ כדי נטוקמי
המשה לו הנריימל גס לדבוי ר"ג והיה מקום לנו^ר
מדלן השכינו על התקפהול דרכן קי"ל כוומיא דרכן,
הכל השכמא דלע' מליאו סטירה לדבוי ר"ג לע' מהמשה
ולע' מגוריימל והמקפהול דרכן שיה רק מכמ סטירה
ונפהיא דמדייק לאלו טבדי ט' ולע' ענדוי מהטורות ולע' ג
לא ק"ל סטירה ודיוק זא וועל זא זא נפה לא דאין לה
נקטען לאלא סטרם רכעל הוא כדעת רכ נחמן דלע' ק"ל
סבירה זא.

ובעיקר שדגן נלען' ר' סמפק וזה ה' קדשה כרבנן טהרה
נמרתו זו קדשה כר' ר' טהרה רבנו צל רגלה ומיין
קדשה כמלמד זמקוס וכ דבך ו' מלימ' זמקולפי

ככל מפרק ומפרק כדי הולם כל יוס צול
תקום חכמים, אך נעל"ד דרך הוכח לו כי צול
מלךות המגילה יש נס וול מעש ולא יקלת הכל
כין דין קי"ל לרוץ ליקט רוכ פוקס, ודוריו קרן
המלחיל כפקקו למק' מגילה נטעים דעתם שלם
שאול דעם ייחד נגד גירקם כ"ק ספנינו ונגד גירקם
カリ"ף ואלה"א ודעם קרן כמו שגורתי לעיל. רק'
סמוול קג"ל נדל. ל

סימן כג

הרבות שמעיד שהשותט בחילו התודה שמצוות ב"פ סכין
פוגם, ואח"כ הביראה השותט ומחייב

תשובה שלום ויישע רב, לאחובי הרוב המופלא והמושלג
בתורה ויראה בבוד מושאל לב נ"י אב"ד דק"ק
אורמן.

מכתבו הנעים הגעני וול מוקף עם חמץ טרדין ולין
סומן מקרים עמוני לעין, אך נכוון פנימי מלך
עסקי לנשיג מפיו סכבוד, וע"ד שולמו שלג מס' חס
נכחות מהד שנפל למסנן וכלהר סכבוד מהו עליו
שלם לדורות מה הרבה וכלהר דה קרן הלו מלך שרוש
לפניהם על חטויו ויחסם לה קיה נעמם נחדר וולמר
שאומת דרך וידיו סגנווריו נכתל נגייה חרמיים ועתה
נכבל נצחים קפס ייס וולער חמץ פעומים סמוון
למלין מהל סכינו פגוס מהר שחיטה וככאי סגמה.
וחולר שאומת דרך דר זה זדק זה זקן זה זקן זה זקן
נדעת וכלהר להר שדעתו מושגת עליו הלה קרן
ויטריף כל צלי רלהון מנעדי נסיך לה מילן מהד
מיוחשי העיר של קנס וויטל מזבב הנטמות הלהלה,
וחולר שאומת שאומת מהלון העמיד לו הר צחים מהד
שיגים על שחיטה, מהנס מה"כ נכם רום להרת
נאצחים וואו חור להקלתו ולהכחים לה הר צחים וולמר
לה פועלמי הון ומכם מהד כל דורי קוידי שדר בתודה
בפני הר צחים נסיך מהר שמעולס לה מהר דר פגימת
הסכין. עוד ותת כה מעלה צוה ליזה טניס מילן ג"כ
כמה פעומים סכינו פגוס מהר שחיטה.

והנה לה נמזהל בדנרי שלמו ליין קהה נטהה
שעכוו שנמזהל כמה פעומים סכינו פגוס להר
שחיטה, לה קיה וא צמוי שטיה רוהה לאכילת שלג לילם
נצהר מטבחתו להר נמזהל סכינו פגוס מהר שחיטה
למה לה עזביו מה ולכל שפהם קיה רהי ללה נטהה לו
מאנים שטיה עוזב על גביו ולבדוק רקין מהרו
ולפהר קיה לו מהה טהנות והיה כען שגגה لكن לה
מי יכול לדון על טניס שעכוו כ"ה על מעשה הלהלה
ונטהה טמי נטהה. להטם לה שאומת קיה

לו מגילה נקרום בו חייך נומר כל דה כו רק
לפעמלה דר"ג דה מלך קרייתו וו הלהל וכרכ' כמלרי
נמכן מהר דרכי הרים"ס ו"ל דיקט טעמא דר"ג ופקק
לכל נס דמי קולו סמגילה ליין נומר כל ע"ט.
הכל להן קי"ל לרוץ נפי גרטה כ"ק שלפינו ובן נפי
גרטה קר"ף. וטל"ס ועיקר הצענו כתיטת רוכ
שפוקס דקי"ל בטעה דרכו דה קריין הכל צפויים
משום דליך עודי מהטורים להן.

ויהנה רהמי לאגון דרכי יוסף וגלוון פרי מגדים נטהל
הכרesis קי" מיל"ג מפקקים על דעת הרכ
המלחלי וכחנו דלפקר גס לטעמא דר"ג להן נומר הכל
למי להן לו מגילה נקרום בו מטוס די"ל לה פלוג רנן
באהלי דינא. וולר מAMIL נזוד מורות הרכ ועוזו נרלה
נענ"ד דלהם שיר זה נומר לה פלוג דה נר כוכמי
לעיל דכוכים כ"ק נמקת מגילה וצמם' עליין חול
כחכמים צמם' פסחים וכן כוגר רכ יאודס חומר שמולן
חס דגניליס מקנו וקגעו חוגה לדלות נקרום הכל ויה"כ
כל להה ורלה של חנוול ולכטנגלהין חומרים הכל ויה"כ
מי שלומר הכל צפויים חומר ממקם נניליס שמקנו
לומר הכל לדלות ויה שיר ליין זהה מזון חדס צמי^י
מדליך וולר מילר כוון סכבר מקנו נגייליס וא נמק עולס
נדמות רכ מקם חכמים צימי מדליך וולר מילר קיה
לפיין שקריה סמגילה יש נזום למילם הכל
נדעת ר"ג וממילם מי שלחו קורלה סמגילה נטהר עליו
החויג נומר הכל ממקם נגילהים ויה שיר זה נומר
לה פלוג כוון של מילר ממקם חכמים קיה בדרכ
שללה של מילר ממקם נזום מילו שמקם חכמים
קיה דרכ שיר סקיס מיב' נקרום סמגילה נטהה נזום
למיימת הכל.

עוד רהמי לאגון דרכי יוסף צקונטיק צוילי דרכ
העליה לדינא מותק ג"כ לדעת הרכ כמלרי. וכדי
ללה נכל שדעתו נכם נפשר שם להן לו מגילה
לקרום ימאל עכ"פ הכל צלי נרכיה, וולר מחלם כבודו
נלהך לענ"ד שלמו נכון לעתה כן ודנבר ויה כו
להמי לדי קולם דה להר מהר חו"ל כל קורלה הכל צכל
יוס ק"ז מפרק ומפרק ועיין נמג"ל ריבס קי" מkap"ז
שארכזה לממות על הנטהים שלג מילר קיה דה מהרו
ויש"כ ליין לשטס נומר הכל ומלר סמג"ל דה מהרו
לכך מהנה ויה נטס קריית הסלה נטס זה ווין ויה
כל נס קורלה הכל צכל יוס ועיין צלה נטה טס. ועתה
מי צולג נטהו ווינו יכול נקרום סמגילה צפויים ויטוט
למומרת הרכ כמלרי וילר הכל זה וולר שלמו מהר
לרכ מהנה ובקשה דה רוהה נטה דעט הרכ
כמלרי ויה"כ יה סכבר נטה מילר הכל נרוכ ספוקס
קי"ל לרוץ דמיו רטה נומר הכל צפויים ווילר ס"ז

ומכאן לימוד לו
יפלא בעיני
והוא עומד על פ
איך אפשר שאוג
למדה טובת מרוי
שנחשב לו כאו
ברות כיוון שהוא
אותה הכתוב לנו
ויבן בעיניו לשלו יד במרדי לבודו. בוגם
(י"ג) אמר רבא בתחלת במרדי
לבודו ולבストף בעם מרדי ומנו רבנן ולבסטוף
בכל היהודים. ויש להבין למה לא חשב
תיקף לשלו יד בכל היהודים. ונראה דהא
לחשוב להשميد את כל היהודים ולבטל
את כל זכות ישראל מהאבות ואילך עד אז
לא הספיק להזהר רשות המן התמידית. ורשע
ה' אבל לא שותה גמור. אלא יובן עפ"מ
שכתוב הרמב"ן (ויראה י"ו) שכל חי
רעעה שטרפה את האדם נעשה רעה עוד
יותר, ולמ"ש (יחזקאל י"ט) וילמד לטרף
טרף אדם אבל, עכ"ד. ובודאי הטעם מפני
שהררי עשו ק"ח שם לבן. ויש לומר
שבאשר هي הנס ננד מלך שכחו גדול
מאז, ומעין לעתיד שימהה זכר עמלק, וכן
שנשתחבו בה כחות רעים מה שלא היו בה
מקודם לכך. ואולי מטעם זה הוא מן הנקלין
כי אין בה בחיי חכמה ודעת שתיענש או
שתקבל שכר, גם לא להעניש את בעליינו
שאפי שור המדבר שהוא הפקר נמי נסקל,
וכמיש הרמב"ן (פ' נח) אלא שכabb שם
שגירות מלך הוא. ולפי דרכנו מצינו בו
טעם. והנה בודאי אם ביתר בע"ח כן, באדם
ההורג לא כי' שהוא מעותד ביזור להשתאב
בו כחות חיצונים עי' החטא, שכחות החיצונים
'מהדרים ביזור אחר האדם להשתאב בו
כידוע, ובזה"ק (ח"ב קס"ג): חיבא לא
אתתקיף עד דקטייל בר נש כיוון דקטייל בני
נsha כדין אתתקיף ואתגבר בחילוי, ובודאי
הוא מטעמא דברו. והנה ידוע דבגוי מחשבה
במ"א, ובלילה שהוא זמן השבת כל דבר
כמעשיה ועכ"ב בשעה על דעת המן לשולח
יד במרדי לבודו נחשב לו כאילו עשה
ונשתחבו בו כחות רעים עוד יותר. והם
הסתוו עוז לשלו יד בעם מרדי ומנו
רבנן, ושוב נחשב כאילו עשה ונשתחבו בו
כחות רעים עוד יותר ויתור עד שהשכו
עינוי ונתפס מאר וגדרה לו שייה' לאל
בשאך רשיימו לדורות. עכ"ב אומרים הלל

בליל פסח. ועכ"ב לעת"ל נמי כתיב (ישעיה)
לי') השיר יחי' לכם בליל התקדש חג, משמע
שאו יחי' השיר נמי בלילה. ועכ"ב ליל פורים
שקו"ה מיציאת מצרים מミתת לתחים לא
כ"ש, והוא מעין לעתיד בנו"ל עכ"ב שיר
שנחשב לו כאו
ברות כיוון שהוא
אותה הכתוב לנו
ויבן בעיניו לשלו יד במרדי לבודו. בוגם
(י"ג) אמר רבא בתחלת במרדי
לבודו ולבסטוף בעם מרדי ומנו רבנן ולבסטוף
בכל היהודים. ויש להבין למה לא חשב
תיקף לשלו יד בכל היהודים. ונראה דהא
לחשוב להשميد את כל היהודים ולבטל
את פסחים מיציאת מצרים ועד דוד, משמע
שגום בפסח ראשון במצרים אמרו היל, ואולי
רש"י רצה לפירוש אליבא דכ"ע, אפי' למ"ד
זה נאמר בדור אחר. ומ"מ ממש מכאן
זה לא היה למלוכה מידי שליטה
כל ישראל היה זו תחת מרדי
ה במס' פורים נחשב יותר מנס יצ"מ וק"י".
טוב בעיניך א"כ מסרם ברשות
זה נתנה אח"כ למרדי ואסתר,
כל ישראל תחת רשות מרדי
באסתר ולמרדי תשובה על
זה יש לפירוש הכתוב שאמր
זה ממן הנה בית המן נתתי לאסתר
על העץ על אשר שלח ידו
וזאת כתבו על היהודים כתוב
בלילה והרי אין אומרים היל בלילה. ויש
לומר דנה מה שאין אומרים היל בלילה
לבד מליל פסח. יש לומר הטעם כי היל
זה המתגלוות שמחת הנפש ורגש הנפש,
וכמיש הרמב"ן שהוא מכלל שמחת י"ט
טוב בעיניכם וגוי, אך לפי דברינו
כן, שמאחר שבית המן נתתי
א"כ היהודים מעתה הם ברשות
בכתבו על היהודים טוב בעיניכם:

גילה (י"ד) ת"ר מ"ח נבאים וכו'
לא פחתו ולא הותרו על מ"ש
וז"מ מקרא מגילה, מי דרוש אמר
אבין איר יב"ק ומה מעבודות
אומרים שירה ממות לתחים לא כ"ש,
מעבודות לחרות ביציאת מצרים
זני, והנה איתא בכתביו הארבי
זה כל כוונתו להפר בנין הבית.
ה' סיבה לבניין הבית, ואתיא
יש הרה"ק הר"ב מפרשיסחה
פסקוק רבות מחשבות לבב איש
ఈ קיום עצה ה, דבלא"ה
בסטעף קיום עצה ה, דבלא"ה
זה שחשית גובר על מחשבות
בני איש:

(פ' תרומה סי' ז') בהא דזהב
וכסף ונוחשת מקבל לשושן
דאשנות איתה כסף כנגד מלכות
ועשרות אלף נכסף נכר כסף, ולפ"ז
זה אדר אמר אשורת השם נטוון
ולובילו ולא אמרו שירה, פירש"י שחתו
קוראים את היל, וכן משמע שיש פסחים
(ק"ז). אפשר ישראל שחתו את פסחיהם ונטלו
ולובילו ולא אמרו שירה. פירש"י שחתו
את פסחים מיציאת מצרים ועד דוד, דאית'כ
שגום בפסח ראשון במצרים אמרו היל, ואולי
רש"י רצה לפירוש אליבא דכ"ע, אפי' למ"ד
זה נאמר בדור אחר. ומ"מ ממש מכאן
זה לא היה למלוכה מידי שליטה
כל ישראל היה זו תחת מרדי
ה במס' פורים נחשב יותר מנס יצ"מ וק"י".
טוב בעיניך א"כ מסרם ברשות
זה נתנה אח"כ למרדי ואסתר,
כל ישראל תחת רשות מרדי
באסתר ולמרדי תשובה על
זה יש לפירוש הכתוב שאמר
זה ממן הנה בית המן נתתי לאסתר
על העץ על אשר שלח ידו
וזאת כתבו על היהודים כתוב
בלילה והרי אין אומרים היל בלילה. ויש
לומר דנה מה שאין אומרים היל בלילה
לבד מליל פסח. יש לומר הטעם כי היל
זה המתגלוות שמחת הנפש ורגש הנפש,
וכמיש הרמב"ן שהוא מכלל שמחת י"ט
טוב בעיניכם וגוי, אך לפי דברינו
כן, שמאחר שבית המן נתתי
א"כ היהודים מעתה הם ברשות
בכתבו על היהודים טוב בעיניכם:

גילה (י"ד) ת"ר מ"ח נבאים וכו'
לא פחתו ולא הותרו על מ"ש
אבין איר יב"ק ומה מעבודות
אומרים שירה ממות לתחים לא כ"ש,
מעבודות לחרות ביציאת מצרים